

Med Hensyn til det første Punkt skal Udvalget ikke gjøre nogen Indstilling, da det maa forbeholdes Thinget at tage sin Beslutning om de under dette Punkt omhandlede tvende Spørgsmaal, naar den Kommission, der skal nedsættes om Arbejderforholdene, har afgivet sin Betænkning.

Heller ikke om det andet Punkt finder man Anledning til at gjøre nogen særlig Indstilling, da Spørgsmaalet om, hvorvidt midlertidig giorte Understøttelser bør betragtes som egentlig Fattighjælp, der berøver den Paagjældende hans politiske Rettigheder, har været til Forhandling og Afstemning i Thinget under Behandlingen af Fattigudvalgets Indstillinger. Om en Udvidelse af Valgretten til det 22de Aar skal Udvalget ikke gjøre nogen Indstilling.

Da Lødsagen for Liden er Gjenstand for et andet Udvalgs Overveelse, finder nærværende Udvalg sig heller ikke opfordret til at gjøre Indstilling om det tredie Punkt.

Hvad det fjerde Punkt angaar, erkjender Udvalgets Flertal det for ønskeligt, at de nugjældende Bestemmelser om Straffe for politiske Overtrædelser tages under fornyet Overveelse, og man foreslaar forsaavidt at henvise Andragendet til Justitsministeren.

Hvad endelig det femte Punkt angaar, maa Udvalgets Flertal indrømme, at Billighed taler for, at der ved den foreslaende Kommission om Arbejderforholdene gives de forffjellige Anskuelser, som næres blandt Arbejderne, Leilighed til at gjøre sig gjældende, idet det dog maa overlades til den paagjældende Ministers Afgjørelse og Ansvar, paa hvilken Maade han vil lade dette Hensyn ske Fyldest. I Genhold hertil indstiller man for dette Punkts Bedkommende at henvise Andragendet til Indenrigsministeren.

Et Mindretal (Berg) finder det vel sandsynligt, at Ministeren vil indkomme Andragernes Ønske om at blive repræsenterede i Kommissionen; men da det opfatter den af Folkethinget ved Finantslovens Behandling indtagne Stilling til Spørgsmaalet om denne Kommissions Nedsættelse saaledes, at Thinget ikke ønsker at øve nogen Indflydelse paa Kommissionens Sammensætning, kan dette Mindretal ikke deltage i Flertallets Henvisning af Andragendet.

Et andet Mindretal (Nimestad) kan derimod ikke tilraade en Henvisning af dette Andragende for noget af de deri omhandlede Punktets Bedkommende. Om det end maatte antages — hvad der ikke er mig klart, og heller ikke er blevet underkastet nogen egentlig Drøftelse i Udvalget — at Bestemmelserne i Kap. 9—11 af den i 1866 vedtagne Straffelov allerede nu skulde trænge til en Revision, forekommer det mig dog klart, at saavel Motiveringen af Andragendet, som dets Indstilling med Hensyn til dette Punkt, sjerne sig saa langt fra, hvad der kan anses begrundet, at en Henvisning af Andragendet let vilde fremkalde en aldeles urigtig Opfattelse af Thingets Anskuelse om dette Punkt.

Heller ikke kan jeg finde det rigtigt at henvise Andragendets 5te Punkt. At benytte dette Andragende til en Udtalelse fra Thingets Side med Hensyn til den forventede Arbejderkommissions Sammensætning synes saameget mindre naturligt, som Thinget tidligere i denne Samling bestemt har skubt en saadan Udtalelse fra sig, og forsaavidt det alene maatte være Hensigten at bringe Andragernes Ønske til Ministeriets Rumbstak, turde det være naturligere at henvise dem til selv at forebringe det for Ministeriet.

2. a. Andragende fra Danmarks Landsbylærerforening (indbragt den 10de December 1874 af Folkethingetsmanden for Viborg Amts 4de Valgkreds, Kjær). Et af den nævnte Forening, der tæller 850 Medlemmer, nedsat Udvalg andrager om, at der ad Lovgivningens Vej maa blive sikret Skolelærerne paa Landet en større og mere tidssvarende Løn, og at der, snarest ske kan, maa tilstaaes Lærerne en midlertidig Lønningsforhøjelse, hvortil Trangen er haard, medens der neppe er nogen Udset til en varig Lønningsforbedring ved en Skolereform. I Andragendet paaberaabes, at kun de færreste Lærere ere istand til selv at drive deres Mark, og Beføstningerne derved ere stegne til det Dobbelte af, hvad de udgjorde i 1856, at Dfferet neppe nogetsteds staar i Forhold til den stigende Folkemængde og Bøstand, medens Accidenterne siden 1856 mange Steder paa Grund af de forandrede Kirkeskifte have været i stadigt Nedgaaende, og Dannelsen af nye Skoledistrikter samtidig har virket stærkt i samme Retning, at den nuværende Kaldelsesmaade vansteliggjør Forflyttelse, hvorfor der andrages om større Alderstilletag, samt at Lærernes Gjennemsnitsløn i 1867 vel var 627 Rd. paa Derne, men i Sylland kun 454 Rd., i Viborg Amt endog kun 395 Rd., i enkelte Herreder kun omtrent 300 Rd. og i enkelte Sogne endog under 150 Rd. lige ned til 111 Rd. Navnlig ere mange Andenlærere og Biskolelærere yderst ringe lønede, og endelig ere Kirkebylærere og Kirkesangere bebyrdede med en Del Forretninger, for hvilke de oppebære et aldeles uforholdsmæssig lavt Bederlag.

b. Andragende fra 39 Lærere i Aalborg Amt (indbragt den 19de April 1875 af Folkethingetsmanden for Aalborg Amts 4de Valgkreds, A. Nielsen). Gaar ud paa, at Lønningsloven af 1814 i sin Helhed maa ske Fyldest, at der tillægges Lærerne et stedse stigende Lønningsstilletag efter Kjænesstid, indtil samtlige Indtægter naae op til 2000 Kroner, og subsidiært, at der tilstaaes Lærerne